

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce:

bytem

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2017, č. j. OD 1387/17-2/67.1/17382/Rg,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 29. 11. 2017, č. j. OD 1387/17-2/67.1/17382/Rg, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 10. 2017, č. j. MML184013/16/5106/OD/Kro. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 9. 2016 ve 20:50 hod. řídil po pozemní komunikaci I/13 z obce Lvová do Jablonného v Podještědí motorové vozidlo tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, v době platné blokace příslušné skupiny řidičského oprávnění, čímž porušil povinnost podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu. Přestupku se měl žalobce dopustit z nedbalosti. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 25 000 Kč a podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Z přiloženého správního spisu vyplynulo, že Policie ČR oznámila písemností ze dne 3. 9. 2016 shora popsany přestupek žalobce správnímu orgánu I. stupně, současně mu postoupila záznam o přestupku, kopii potvrzení o zadržení řidičského průkazu, výpis z evidenční karty řidiče a fotodokumentaci zachycující vozidlo a řidiče, který řídil vozidlo přes platnou blokaci řidičského oprávnění. Jako řidič byl hlídkou Policie ČR ztotožněn žalobce, který oznámení o přestupku podepsal. Žalobci byl zadržen řidičský průkaz a zakázána další jízda s motorovými vozidly. O zahájení přestupkového řízení byl žalobce informován oznámením ze dne 30. 9. 2016.
3. Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2017 uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze shora popsaneho přestupku poté, co bylo jeho první rozhodnutí ve věci ze dne 1. 2. 2017, č. j. MML 184013/16/5106/OD/Kro, zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 4. 2017, č. j. OD 334/17-3/67.1/17104/Rg. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě oznámení přestupku ze dne 3. 9. 2016, kopie oznámení o dosažení 12 bodů a výzvy k odevzdání řidičského průkazu ze dne 13. 5. 2014 s doručenkou, protokolu o ústním jednání ze dne 12. 1. 2017, protokolu o pokračování ústního jednání ze dne 7. 9. 2017, svědeckých výpovědí zasahujících policistů ■■■ a ■■■ rovněž ze dne 7. 9. 2017. Dále správní orgán I. stupně vycházel z fotodokumentace pořízené na místě Policií ČR,

z výpisu z evidenční karty řidiče a úředního záznamu kontrolující hlídky Policie ČR ze dne 3. 9. 2016. Podle protokolů o ústních jednáních byl přestupek opakovaně projednán, naposledy dne 7. 9. 2017, vždy v nepřítomnosti žalobce i jeho právního zástupce. Žalobce před ústními jednáními vždy zaslal své písemné stanovisko a uvedl, že nevyužije práva účasti na ústním jednání. Při ústních jednáních byly správním orgánem I. stupně provedeny výše uvedené důkazy. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že při kontrole provedené hlídkou policie, bylo v evidenci řidičů zjištěno, že žalobce nebyl v době kontroly držitelem příslušného řidičského oprávnění, neboť měl platnou blokaci řidičských oprávnění na základě bodového hodnocení ode dne 3. 6. 2014. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že žalobce při silniční kontrole předložil všechny požadované doklady včetně řidičského průkazu. Svědkové vypověděli, že žalobce si nebyl vědom žádného omezení. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, což byl i případ žalobce. K přestupkovému jednání žalobce dle správního orgánu I. stupně jednoznačně došlo a byly naplněny oba znaky přestupku, materiální i formální. Žalobce neprojevil aktivní přístup ve směru zjištění stavu svého bodového hodnocení, i když si byl vědom spáchaných přestupků. O dosažení 12 bodů se nedozvěděl jenom proto, že mu oznámení o dosažení 12 bodů ze dne 13. 5. 2014 bylo doručeno na základě fikce doručení dne 26. 5. 2014. Společnost nemá zájem na řízení motorového vozidla řidičem, neplní své povinnosti a nemajícím řidičské oprávnění. Toto jednání není považováno společností za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečné. Správní orgán I. stupně v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012 - 35, dle kterého do okruhu osob nemajících dostatečné schopnosti a předpoklady pro řízení motorových vozidel spadají i osoby, které řidičské oprávnění pozbyly v důsledku předchozího přestupku. Pokuta a zákaz činnosti byly stanoveny na spodní hranici zákonem stanovené sazby, stejně jako délka zákazu činnosti. Dle správního orgánu I. stupně budou uložené sankce postačující k získání opětovné řidičské kázně. Nižší pokuta ani zákaz činnosti být uloženy nemohly.

4. Prvostupňovému rozhodnutí se žalobce bránil blanketním odvoláním, které na základě výzvy doplnil.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí odpovídá § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. K namítanému porušení zásady *in dubio pro reo* žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě řádně provedeného dokazování a spisové dokumentace. Osoba přestupce byla náležitě zjištěna ztotožněním zasahujícími policisty na místě na základě žalobcem předloženého občanského a řidičského průkazu. Policisté na místě pořídili také fotodokumentaci zachycující žalobce v jím řízeném vozidle. Žalovaný proto neměl o osobě přestupce žádné pochybnosti. Dle žalovaného byl naplněn i materiální znak skutkové podstaty přestupku. Žalovaný v této souvislosti stejně jako správní orgán I. stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012 - 35.

II. Žaloba

6. V žalobě žalobce předně namítal, že se žalovaný nezabýval materiálními znaky přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Žalovaný pouze konstatoval, že jednáním žalobce došlo k závažnému porušení veřejného zájmu, aby se na pozemních komunikacích pohybovali pouze řidiči s příslušným řidičským oprávněním pro danou skupinu. Dle žalobce je však podstatné, zda se jedná o řidiče, který příslušné řidičské oprávnění nikdy neměl, či zda řidič v minulosti držitelem příslušného řidičského oprávnění byl, což je případ i žalobce. U žalobce nelze předpokládat zásadní narušení veřejného zájmu, protože v minulosti prokázal svou způsobilost k držení řidičského oprávnění, a s řízením motorových vozidel má dlouhodobé zkušenosti. Žalobce tak naplnil pouze formální znaky přestupkového jednání. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011 - 52, sice vyplývá, že naplněním formálních znaků přestupku dochází i k naplnění znaků materiálních, ale pokud existují zvláštní okolnosti, nemusí k naplnění materiálních znaků dojít. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žádné takové zvláštní okolnosti neshledal, ale o jaké zvláštní okolnosti by se mělo jednat, již neuvedl, ani konkrétně nevyvrátil, že takové okolnosti nenastaly. Dle žalobce je takovou zvláštní okolností skutečnost, že svým jednáním neohrozil jiné účastníky silničního provozu.
7. Žalobce zdůraznil, že po dobu, kdy nebyl držitelem řidičského oprávnění, motorová vozidla neřídil. Po uplynutí lhůty blokace řidičského oprávnění jednal v dobré víře, že pouze nedisponuje řidičským průkazem, o jehož vydání měl v plánu požádat, ale nestihl to z důvodu pracovního vytížení. Žalobce se domníval, že může porušit pouze § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu (správně se jedná o § 6 odst. 7 písm. a), pozn. soudu), podle kterého musí mít při řízení při sobě řidičský průkaz. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 4. 2014 č. j. 1358/DS/2014, v němž krajský úřad konstatoval, že povinnost požádat o navrácení řidičského průkazu po uplynutí zákazu řízení motorových vozidel není veřejnosti známá a účastníci silničního provozu konají v dobré víře, že po uplynutí zákazu mohou pokračovat v řízení motorových vozidel bez dalšího omezení. Krajský úřad Ústeckého kraje ve svém rozhodnutí vycházel z doporučujícího stanoviska Ministerstva dopravy. Smyslem tohoto stanoviska bylo upozornit příslušné obecní úřady na nutnost poučit osoby, které pozbyly řidičské oprávnění, o veškerých dopadech a povinnostech z toho plynoucích. Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, které vydal v projednávaném případě Městský úřad Česká Lípa, neodpovídá pravidlům uvedeným v doporučujícím stanovisku. Žalobce tak nebyl náležitě poučen o skutečnosti, že uplynutím blokace automaticky nenabývá řidičské oprávnění zpět.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. K obsahu žaloby konkrétně k neprokázání materiálního znaku přestupku, žalovaný uvedl, že oba správní orgány se s touto otázkou vypořádaly dostatečně a přesvědčivě

v odůvodnění svých rozhodnutí. Forma zavinění byla správním orgánem I. stupně řádně zdůvodněna a v odvolacím řízení žalobce neprokázání zavinění nenamítal. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, publ. ve Sb. NSS 3528/2017).
11. Podle § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného Českou republikou, státem, který je členským státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu.*
12. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 téhož zákona *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem příslušného řidičského oprávnění.*
13. Žalobce nezpochybňuje, že naplnil formální znaky skutkové podstaty přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, jenž spočívá v tom, že fyzická osoba řídí v provozu na pozemních komunikacích motorové vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění dle § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Žalobce však zpochybňuje, že naplnil rovněž materiální stránku tohoto přestupku.
14. Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně.* Z tohoto ustanovení vyplývá, že znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak přestupku spočívá v tom, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zákonem chráněné zájmy společnosti. Zákon o silničním provozu chrání bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, tj. důležitý společenský zájem. Činí tak mimo jiné tím, že v § 3 odst. 3 písm. a) vyžaduje, aby motorová vozidla řídili držitelé příslušných řidičských oprávnění. Pokud tedy žalobce řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění, je zjevné, že svým jednáním porušil a ohrozil

uvedený zájem společnosti a naplnil tak skutkovou podstatu uvedenou v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nejen po formální, ale i materiální stránce.

15. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 45, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“* Tento závěr Nejvyšší správní soud dále vyslovil např. v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 116/2014 - 35. Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 8. 1. 2013, č. j. 3 As 42/2012 - 35, na nějž v projednávané věci přílehavě odkazovaly správní orgány. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že *„zájem společnosti na posilování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích převažuje zájmy jednotlivce na snadném vrácení řidičského průkazu po spáchání dopravního přestupku. Řízení vozidla bez řidičského oprávnění vždy spadá do kategorie nebezpečného a nezodpovědného chování lidí v silničním provozu. Z daného rozpětí sankcí tedy logicky vyplývá, že zákonodárce nepovažoval žádný případ jízdy bez řidičského oprávnění za bagatelní, nýbrž vždy za společensky velmi nebezpečný, a proto také zvolil rozpětí sankcí s vysokou spodní hranicí.“*
16. Správní orgány se dle krajského soudu materiální stránkou přestupku zabývaly dostatečně a uvedly konkrétní veřejný zájem, který byl jednáním žalobce ohrožen. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že žalovaný *„nevyvrátil, že došlo ke zvláštním okolnostem“*. Žalobce totiž žádné takové zvláštní okolnosti v průběhu správního řízení neuváděl. Ve skutečnosti, že žalobce svým jednáním neohrozil jiné účastníky provozu, soud nespatřuje zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost jednání žalobce snižovaly natolik, že by jím nebyl naplněn materiální znak přestupku. V posuzované věci se tedy nejednalo o případ, kdy se k jednání žalobce naplňujícím formální znaky skutkové podstaty přestupku připojí další významné okolnosti vylučující porušení či ohrožení právem chráněného zájmu společnosti.
17. K poukazu žalobce na nutnost rozlišovat mezi řidiči, kteří příslušnou skupinu řidičského oprávnění nikdy nevlastnili, a řidiči, kteří byli v minulosti držiteli tohoto oprávnění, soud v prvé řadě uvádí, že toto rozlišení řidičů provedené žalobcem nemá význam pro posouzení, zda byla naplněna skutková podstata uvedená v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení totiž žádným způsobem nerozlišuje důvody, pro které řidič není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Obě žalobcem takto vymezené skupiny řidičů tedy řízením motorových vozidel bez příslušného řidičského oprávnění porušují zákonem o silničním provozu chráněný zájem na bezpečnosti silničního provozu naprosto stejným způsobem. Skutečnost, zda řidič v minulosti byl držitelem řidičského oprávnění či nikoli, tedy nemůže mít vliv na posouzení viny za přestupek.
18. K rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 11. 4. 2014, č. j. 1358/DS/2014, se krajský soud nemohl vyjádřit, neboť mu není znám obsah tohoto rozhodnutí. Žalobce totiž toto rozhodnutí nepředložil, pouze tvrdil jeho existenci a obsah.

19. Neobstojí ani žalobcem namítaná absence poučení ohledně toho, že po uplynutí doby pozbytí řidičského oprávnění automaticky nenabývá řidičské oprávnění zpět s ohledem na zásadu „neznalost zákona neomlouvá“. Zákon o silničním provozu totiž v § 123d odst. 1 jasně stanoví, že řidič, který pozbyl řidičské oprávnění podle § 123c odst. 3 téhož zákona, je oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění, nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění z tohoto důvodu (podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo oznámeno, že dosáhl celkového počtu 12 bodů). Podle § 123d odst. 3 téhož zákona, žádost o vrácení řidičského oprávnění podává žadatel písemně u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Podmínkou vrácení řidičského oprávnění je prokázání, že se žadatel podrobil přezkoušení odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu a dále prokázání zdravotní a psychické způsobilosti. Pro vrácení řidičského oprávnění platí přiměřeně § 101.

V. Závěr a náklady řízení

20. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce a žalovaného.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
23. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 12. prosince 2018

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně